

To skal male på samme kværn.

Fra *Lov&Evangelium*.

Nr. 1 – 2003.

Det hændte for mange år siden.

Eskil Garén gik med trætte skridt hen ad landevejen. Bogtasken var tung, men i hjertet var det endnu tungere. Han havde i nogle år gået omkring som et Herrens vidne, solgt og spredt Bibler og gode kristne skrifter og bøger. Han talte med mennesker om deres evige vel og holdt møder, hvor det var muligt.

Egentlig var han fra en af de sydligste landsdele, og der var en samling af troende, som i Jesu navn havde kaldt ham til å gå ud til andre med den sandhed, som var blevet så dyrebar for hans eget hjerte. Så kom han på sine rejser også helt op til landsbyerne i Småland.

Eskil havde haft mange forskellige oplevelser i de år, han havde vært med til at så Guds ords sæd. Hån, spot og foragt havde han fået sin gode del av. Men det var forholdsvis let at bære. Værre var det med de mørke tider og den åndelige tørke i hans egen sjæl. Da kunne han ikke føle Guds nåde, og hans virksomhed så så håbløs ud.

Han huskede nok tider, hvor Gud havde vedkendt sig hans virksomhed og enkle forkyndelse. Han mærkede, at sæden ikke var sået forgæves. Men de sidste dage havde været så tunge. Han følte det, som Herren var langt borte, og hvor han kom, så tog de imod Sandheden med kulde og ligegyldighed.

«Herre, jeg er uduelig til dette arbejde,» sukede han. Og så bestemte han sig for at blive hjemme for bestandig, når han nu kom hjem.

Han standsede ved et sving ved vejen og tørrede sveden av panden. Foran ham lå den lille by med vandfald og mølle. Han så i sin notesbog. For to år siden havde han været her sidst. Der stod i bogen, at han havde solgt en Bibel til møllerdrengen.

Han huskede godt, at han der ude på gården ble vist bort med overlegen foragt, og da han spurgte møllerdrengen, om han ikke trængte til at læse i Bibelen, ble der ikke engang svaret. Hans kammerat, møllerens søn, forklarede med en spottende latter, at om Gunnar end kunne beskyldes for mange ting, så var han dog ikke hellig.

Eskil gav de unge mænd hver sin traktat. Men møllerens søn rev sin i stykker for øjnene af ham, og under forbandelser lod han bladene flyve bort med vinden. Gunnar derimod, købte en Bibel og lagde traktaten indeni. Med en stille bøn for de to unge mænd og byens indbyggere, fortsatte Eskil sin vej.

Nu gik han så igen på vejen op mod møllerens gård. Sønnen Anders arbejdede i haven. Han hvilede sig et øjeblik på spaden og så på den fremmede. Da gik der pludselig et genkendelsens smil over hans ansigt. Han skyndte sig hen til Eskil og hilste høfligt.

«Er det ikke den mand, som var her for to år siden og solgte en Bibel til Gunnar, møllerdrengen her på gården?»

«Jo, det passer.»

«Gud skal have tak, at han har hørt min bøn og ladet mig træffe dig igen! Tilgiv mig mine spottende ord og min dårlige opførsel den gang. Bibelen og den traktat, De gav Gunnar, er blevet os begge til frelse. Kom med op på verandaen og hvil en stund. De ser træt og sulten ud. Jeg skal gå ind til mor og bede hende om at lave til lidt kaffe og smørrebrød.»

Glad og overrasket tog Eskil plads på verandaen. Et par minutter efter kom Anders tilbage, og han fortalte:

«Lige før, De var her sidst, faldt Gunnar beruset i vandet, og var lige ved at blive knust af møllehjulet, som var i fuld gang. Det var et stort under, at han blev reddet. Men det var også i sidste øjeblik.

Dette vakte ham op av syndesøvnen. Han ble ulykkelig, men sagde det ikke til nogen. Derfor var det ikke så underligt, at han købte en Bibel af Dem.

Han begyndte ivrigt at læse i den, og læste også den traktat, De gav ham. Han kom snart til sandhedserkendelse. I stedet for lystige viser, som før lød fra hans læber tidligt og sent, begyndte han nu at synge salmer og kristelige sange.

Det var dog ikke engang nok med det. Han lod ingen, som kom i hans nærhed, i fred. Han talte til os om, hvor lykkelig han var blevet, fordi han vidste, at synden var forladt, og han formanede os til at vende om til Gud.

Stakkels Gunnar! Det blev en tung tid for ham. Vi hånede og spottede ham. Far og mor, piger, naboer og alle, som kom for at male, drev spøg med hans bibellæsning.

Men ingen var så styg som jeg. Jeg havde været så glad for Gunnar. Han var en prægtig mand, selv om han en gang imellem drak lidt for meget. Og ingen kunne spille til dans som Gunnar.

Jeg kunne slet ikke blive fortrolig med den tanke, at han var blevet en kristen. Nå var det jo slut med alt det morsomme, vi havde haft sammen. Jeg hånede ham, jeg tiggede og bad ham om at komme til fornuft igen og blive som før. Men Gunnar stod fast. Og for hver dag, som gik, ble han mere og mere grundfæstet i Guds ord.

Da ingenting hjalp, tænkte jeg på at spille ham et puds. En dag, mens han var borte, tog jeg hans Bibel for at kaste den i elven. Men hvordan det nu kunne være, ved jeg ikke. Jeg kom til at åbne bogen, og mine øjne faldt på disse ord: «To skal male på samme kværn, den ene skal tages med og den anden lades tilbage.»

Uden at tænke over, hvad jeg gjorde, stod jeg og læste ordene flere gange. Til slut blev det som en ildskrift, som brændte sig ind i min sjæl. Jeg begyndte at føle mig skamfuld og ulykkelig. Stille lagde jeg bogen på sin plads, men ordene var umulige at glemme. Det varede ikke mange dage, før jeg måtte tale med Gunnar. Vi læste sammen, og til sidst fik jeg også vished om, at mine synder var udslettet i Jesu blod.

Vi er nu to, som takker og lover Gud. Far blev vred, da han hørte, hvad som var hændt med mig.

Men nu tager han det mere roligt. Mor er vakt. Gunnar og jeg har begyndt en søndagsskole nu i år. Og jeg har endog fået lov af far til at bede Dem om at holde møde her en aften, hvis De kom hertil igen engang. Kan det blive nu i aften måske?»

«Ja.»

«Vi skal nok sørge for, at naboerne får det at vide. Å, så glad Gunnar vil blive! Men se – der kommer han jo!»

I næste øjeblik havde Gunnar sluttet sig til selskabet på verandaen, hvor mor bød på smørrebrød, kaffe og mælk. Far var et ærinde i byen, men Anders vidste, at når han havde lovet noget, så holdt han det. Derfor skyndte han sig at sende bud til naboerne om, at der blev møde i Møllergården klokken otte.

Der kom mange folk, og Guds Ånd var nær og velsignede ordet for hjerterne. Langt ud på natten sad Gunnar, Anders og mor i gæsteværelset hos Eskil, hvor de spurgte, hørte og læste. Da Eskil næste morgen drog nordpå, var han glad og skamfuld.

«Tilgiv mig min synd og vantro,» bad han. «Tak, at du endnu giver den åndelige sæd vækst og liv. Er det din vilje, så lad mig endnu en tid få lov til at gå bud fra dig.»

Fra bogen "Den gamle organist og andre fortællinger".
Luthersk Missonsforenings Forlag, København 1939.
Til norsk ved TÅ.
Oversat fra norsk af Lis J.